

ब्लग ८: मौन उत्सव - चाडपर्वभन्दा परको जीवन

धेरै वर्ष पहिले,

चाडपर्वहरू मेरो जीवनको एउटा सुनौलो सपना थिए—

एक रंगीचंगी क्यानभास, जसमा हरेक रंगले माया, खुसी र एकताको गीत गाउँथ्यो।

दर्शनको टीकाको दिन, दिन भरि रातो अक्षताले निधार छपक्कै,

तिहारको आँगनमा दियोको मधुर उज्यालो,

र होलीको रंगले रंगिएको आकाश—

यी सबैले मेरो हृदयमा एउटा अनन्त उत्सवको लहर ल्याउँथ्यो।

नयाँ लुगा सिलाउने हर्ष, घरलाई फूलहरू र मालाले सजाउने उत्साह,

सगोलको ठूलो परिवारको हाँसोको घेरामा बसेर मिठा मिष्ठान्न खाने पलहरू—

मेरी श्रीमती, छोरी र छोरासँग पनि चाडपर्व मनाउन पाउने ती क्षणहरू,

मेरो जीवनको अमूल्य सम्पत्ति थिए।

हाम्रो पारिवारिक संसारमा,

चाडपर्वहरू केवल मितिहरू थिएनन्, बरु प्रेम र सम्झनाको एउटा जीवन्त मन्दिर।

तर जीवनको यो सुन्दर कथा अचानक एउटा कठोर वास्तविकताले भत्कायो।

मेरो २७ वर्षीय छोरा, जसले बाइपोलर डिसअर्डरसँग लड्दै आएको थियो,

एउटा क्रूर ब्रेन स्ट्रोकले यो संसारबाट बिदा भयो।

त्यो क्षण, मेरो हृदय चिरियो—

जस्तो कि आकाशबाट खसेको तुफानले मेरो सम्पूर्ण खुसीको बगैँचा उजाड पारिदियो।

ऊ मेरो उज्यालो थियो, मेरो सपना थियो, मेरो जीवनको हरेक सासमा बग्ने प्राणशक्ति।

अमेरिकामा उच्च शिक्षा ग्रहण गर्दै गरेको ऊ, जसलाई मैले गरिबी, संघर्ष र त्यागको बाटोबाट

उकासेको थिएँ,

अचानक चुपचाप गयो।

मेरी श्रीमती,

जसले नेपालको राजनीतिक मैदानमा महिलाको र शोषित पीडितका अधिकारको लागि लडिरहेकी थिइन्,

र म-हामी दुवै टुट्यौं,

जस्तो कि एउटा पुरानो रूखको हाँगाले आफ्नो बोट छोडेर खसेको।

दुःखको यो समुद्रमा डुबेर, हामीले सोच्यौं: के अब यो जीवन केवल रित्तो सम्झनाको कथा बन्छ?

त्यसपछि चाडपर्वहरू हाम्रा लागि एउटा पीडादायी घाउ बने।

दर्शन आउँदा टीका लगाउने निधार खाली मात्र होइन, रगतले भिजेजस्तो लाग्थ्यो—

जस्तो कि छोराको अनुपस्थितिले हरेक सासमा डसिरहेको छ।

तिहारको दियो बाल्दा, त्यसको उज्यालोले होइन,

अँध्यारोले हामीलाई घेरेको अनुभव हुन्थ्यो।

भान्साको मिठो बास्नामा छोराको हाँसोको आभा मिसिन्थ्यो,

र हरेक गाँसले आँसुको सागर उजेल्थ्यो।

लामो समयसम्म, हामी दुवैले ती दिनहरूलाई सहनै सकेनौं।

उत्सवको नाममा आउने रमझम हाम्रा लागि एउटा करुण मजाकजस्तो भयो—

एउटा खाली घण्टी जसले केवल मौनको ध्वनि निकाल्यो।

हाम्रो सानो परिवारको खुसीको गीत बन्द भयो, र घरमा केवल शान्तिको सन्नाटा छायो ।

तर दुःखले हामीलाई एउटा नयाँ बाटो देखायो—

जस्तो कि रातको गहिराइबाट उदाउने सूर्यको पहिलो किरण।

हामीले एउटा साहसी निर्णय गर्यौं:

अब हामी परम्परागत चाडपर्व मनाउँदैनौं।

यो भाग्नु होइन, बरु एउटा नयाँ जन्म हो।

हामीले ती दिनहरूलाई एउटा नयाँ रूप दियौं—

एकान्तको यात्रामा, सेवा र आत्मचिन्तनको मार्गमा।

अब चाडका दिनहरूमा, हामी पहाडका शिखरहरूमा हिँड्छौं,

जहाँ हावा छोराको सम्झनालाई बोकेर आउँछ र हाम्रो आत्मालाई सान्त्वना दिन्छ।

अनाथ आश्रमहरूमा पुगेर ती नानीहरूका लागि खाना बाँड्छौं,

जसको निर्दोष मुस्कानले हामीलाई नयाँ जीवनको स्वाद चखाउँछ।

कहिलेकाहीं, हामी मौनतामा बस्छौं—

एउटा गहिरो ध्यानको अवस्थामा,

जहाँ शब्दहरू बन्द हुन्छन् र भावनाहरू बोल्छन्, दुःखलाई कृतज्ञतामा बदल्छन्।

केही साथीहरू, परिवारका सदस्यहरू सोध्नुहुन्छ:

“के तिमिहरूले संस्कृतिलाई चटक्कै छाड्यौं?”

होइन, माया गर्ने साथीहरू र परिवारजनहरू।

हामीले ती रीतिरिवाजका बाहिरी आवरण छोडेर, त्यसको गहिरो आत्मालाई अँगालेका छौं।

चाडपर्वको साँचो मर्म भनेको प्रेम, परिवार र सम्झना हो—

यो केवल मितिमा वा कर्मकाण्डमा सीमित छैन।

यो आत्मा हरेक पलमा जीवित छ,

जस्तो कि एउटा नदी जसले सधैं बगिरहन्छ, चाहे मौसम जस्तोसुकै होस्।

मेरो जीवनको यो यात्रा—

गरिब किसान परिवारबाट उठेर, शिक्षा र छात्रवृत्तिको बाटोबाट डाक्टर बनेको,

जापान र अमेरिकामा अध्ययन गरेको,

र छोराको वियोगपछि मातृभूमिमा फर्केर सेवा थालेको—

मलाई यो सिकाएको छ।

मेरो इकिगाई, यो जापानी दर्शन जसले जीवनलाई अर्थ दिन्छ,

यही हो: दुःखलाई शक्तिमा बदल्नु, र सेवा मार्फत अरूको जीवन उज्यालो पार्नु।

मैले मेरो बाल्यकालको स्कूललाई नयाँ भवन, पक्कै पर्खाल र खेल मैदान निर्माणमा नेतृत्व गरेको छु,

र आफ्नै रगत पसिनाले किनेको बसले सजाएको छु।

र अब ४१ वर्षका लागि प्रतिबद्ध छु—ध्यान केन्द्र, तीर्थस्थल सुधार, वृद्धाश्रम, र सामुदायिक अस्पताल जस्ता परियोजनाहरूमा।

यो सबै छोराको सम्झनामा, जीवनको कृतज्ञतामा।

आज, हामीले जीवनलाई नै एउटा जीवन्त उत्सव बनाएका छौं।

हरेक बिहान उदीयमान सूर्यलाई हेर्दा,

त्यसको सुनौलो किरणले हाम्रो हृदयमा नयाँ आशाको बिउ छर्छ—

जस्तो कि एउटा नयाँ जन्म।

हरेक मुस्कान बाँड्दा, यो एउटा फूल फेकेको जस्तो लाग्छ,

जसले वरपरको अँध्यारोलाई उज्यालो बनाउँछ।

हरेक आशा पुनर्जागृत हुँदा,

यो एउटा चराको उडान जस्तो हुन्छ,

स्वतन्त्र र आनन्दमय।

मौन रहँदा पनि, हाम्रो हृदय एउटा मधुर गीत गुनगुनाउँछ—

मायाको कोमल धुन, सम्झनाको भावुक स्वर, र पुनर्जन्मको उत्साही लय।

यो गीतले हामीलाई सिकाउँछ: जीवन चाडपर्वभन्दा गहिरो छ,

यो एउटा अनन्त यात्रा हो जसमा हरेक पाइलामा अर्थ छ, हरेक सासमा प्रेम छ।

हामी अब बाँचिरहेका छौं—एउटा गहन, अर्थपूर्ण जीवन,

जसमा दुःखको छाया छ तर त्यसलाई पार गरेर उज्यालोको किरण छ।

र यो मौन उत्सव, यो शान्तिपूर्ण उत्साह, हरेक दिन, हरेक पलमा चलिरहन्छ—

जस्तो कि एउटा नदी जसले जीवनको रहस्य बोकेर सधैं बगिरहन्छ।

यदि तपाईं पनि यो यात्रामा सामेल हुनुहुन्छ भने, याद राख्नुहोस्:

दुःखबाटै फूल फुल्छ, र मौनताबाटै साँचो उत्सव जन्मिन्छ।

[बारेमा](#) | [ब्लग](#) | [स्वास्थ्य](#) | [लिङ्क हब](#) | [यात्रा](#) | [अनुष्ठान](#) | [संस्मरण](#) | [सम्पर्क](#)